

Arrest

nr. 102 550 van 7 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Franse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 augustus 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 november 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BRACK, die *loco* advocaat P. SCHEIRLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 30 april 2012, in de hoedanigheid van beschikker over voldoende bestaansmiddelen, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 30 augustus 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan

drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 21 september 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 30/04/2012 werd ingediend door: [...], Nationaliteit: Frankrijk ; [...]

om de volgende reden geweigerd :

X Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op 30/04/2012 (overeenkomstig artikel 40§4, 2° van de wet van 15/12/1980).

Ter staving van zijn aanvraag legt hij een Europese ziekteverzekeringskaart voor en bewijzen met betrekking tot het pensioen dat hij krijgt in Frankrijk (fiscale attesten, stortingsbewijzen, brief uitbetalingsinstantie).

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat het maandelijks pensioenbedrag (ca.420-450 euro) lager ligt dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

Meneer toont aldus niet aan dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel (art.40 §4, 2° en art.40§4, tweede lid van de wet van 15/12/1980). Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene, gezien zijn persoonlijke situatie, voldoende in zijn levensonderhoud zou kunnen voorzien met een dergelijk karig bedrag.

Het verblijfsrecht kan aan betrokkene niet worden toegestaan.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel, die samen worden behandeld, de schending aan van de motiveringsplicht, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de ‘onderzoeksplicht’.

Hij vat deze middelen als volgt samen in de synthesesemorie:

“Doordat De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat concludant slechts een maandelijks pensioenbedrag van € 420-450 heeft en dienvolgens over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf in België ten laste van het sociale bijstandsstelsel zou vallen.

Terwijl vaststaat dat concludant niet alleen € 450 per maand pensioen ontvangt wegens zijn eerdere beroepsloopbaan in Frankrijk, maar ook om de 3 maanden een toeslag van € 600 ontvangt wegens aanvullend pensioen. Zijn echtgenote, [...], ontvangt maandelijks € 655 pensioen (€ 255 als ‘salarie’ en € 400 als ‘commerçant’). Zij hebben aldus een gezamenlijk inkomen van ongeveer € 1300 per maand, en huren een bescheiden woning van € 260 per maand.

Bovendien heeft conculant samen met zijn echtgenote nog een aanzienlijk bedrag spaargeld. Er is een spaarrekening met nummer [...] en ook een spaarrekening met nummer [...].

Het staat onmiskenbaar vast dat conculant voldoende inkomen heeft om in zijn levensonderhoud te voorzien. Hij beschikt over voldoende bestaansmiddelen om niet ten laste van het sociale bijstandstelsel te vallen.

[...]

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing geen rekening heeft gehouden met de reële financiële draagkracht van conculant;

Terwijl conculant voldoende inkomsten genereert om in zijn levensonderhoud te voorzien en tevens met zijn echtgenote een aanzienlijke som spaargeld bezit. Er is aldus geen risico dat conculant ten laste van het sociale bijstandstelsel zou vallen.

[...]

Repliek op de opmerkingen van verweerster

Verweerster werpt op dat de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of de overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Welnu, uit hetgeen voorafgaat blijkt onmiskenbaar dat de Raad bevoegd is te oordelen aangezien:

- de overheid is uitgegaan van onjuiste dan wel gebrekkige feitelijke gegevens. Conculant geniet immers meer inkomsten dan diegene waarmee door verweerster rekening werd gehouden.*
- de financiële inkomsten van conculant werden niet correct beoordeeld. Conculant geniet meer inkomsten dan diegene waarmee verweerster rekening heeft gehouden.*

Gelet op de gebrekkige feitelijke gegevens en een foutieve beoordeling, kon verweerster niet in alle redelijkheid tot de beslissing komen dat conculant ten laste van het Belgisch socialezekerheidstelsel zou vallen en dienvolgens het grondgebied moet verlaten.

Verweerster meent er zich vanaf te kunnen maken met een verwijzing naar de mogelijkheid om een nieuwe aanvraag in te dienen, terwijl een schending van de motiverings-, zorgvuldigheids- en onderzoeksplicht afdoende bewezen is. Dit is al te gemakkelijk."

3.2.1. Wat de ingeroepen schending van (de artikelen 2 en 3 van) de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.2.2. In zoverre verzoeker betoogt dat de motivering die ten grondslag ligt van de bestreden beslissing onjuist is, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Verzoeker diende op 30 april 2012 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat op grond van de door verzoeker ter staving van zijn aanvraag overgemaakte stukken slechts een maandelijks inkomen uit pensioen van ongeveer 420-450 euro blijkt en dat dit bedrag lager ligt dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand wordt verleend en op grond hiervan niet blijkt dat verzoeker over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn levensonderhoud te voorzien en om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel.

De Raad merkt, wat verzoekers betoog betreft, allereerst op dat zij in het kader van een wettigheidstoetsing geen rekening kan houden met documenten of gegevens die niet ter beschikking waren van het bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de stukken of gegevens die verzoeker hem voorheen niet overmaakte en die hij nu aanvoert in of voegt bij zijn verzoekschrift. Op grond van de stukken in het door verweerder overgemaakte administratief dossier blijkt niet dat verzoeker wees op het gegeven dat hij en zijn echtgenote slechts een maandelijks huur betalen van 260 euro per maand of dat zij samen nog een aanzienlijk bedrag spaargeld hebben op een tweetal rekeningen. Deze gegevens kunnen niet dienstig voor het eerst in de procedure voor de Raad worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172; RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verzoeker geeft daarnaast aan dat verweerder, op grond van de bij de aanvraag overgemaakte stukken, foutief uitgaat van een maandelijks inkomen uit pensioen van 420-450 euro. Hij stelt dat dit wordt aangevuld met een driemaandelijks toeslag van 600 euro die als aanvullend pensioen wordt uitbetaald.

De Raad stelt vast dat verzoeker ter ondersteuning van zijn aanvraag rekeninguittreksels overmaakte van de periodes van 15 januari 2012 tot 15 februari 2012, van 15 februari 2012 tot 15 maart 2012, van 15 maart 2012 tot 13 april 2012 en van 13 april 2012 tot 15 mei 2012. Hieruit blijkt dat verzoeker inderdaad een maandelijks inkomen uit pensioen ontvangt van 420-450 euro. Daarnaast blijkt evenwel eveneens dat verzoeker begin april 578,04 euro ontving met als mededeling “*VIR SEPA INSTITUTION RETRAITE [...] RETRAITE COMPLEMENTAIRE ARRCO IRNEO T.02/2012 [...]*”. Op grond van deze voorgelegde stukken blijkt aldus inderdaad dat verzoeker tevens een aanvullend pensioen ontvangt, zij het niet maandelijks. Verzoeker kan aldus worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, nu er geen rekening werd gehouden met het niet onbelangrijke aanvullend pensioen dat verzoeker ontvangt. Het gegeven dat dit niet maandelijks wordt uitbetaald, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker merkt verder ook correct op dat hij, zoals ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier, samenwoont met zijn echtgenote. Er blijkt niet dat met dit gegeven rekening is gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, terwijl dient te worden aangenomen dat dit gegeven een invloed heeft op de beoordeling van de bestaansmiddelen van verzoeker in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het komt de Raad optredend als annulatierechter niet toe om in de plaats van het bestuur te beoordelen of verzoeker al dan niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond. Op dezelfde grond kan eveneens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden aangenomen. Een onderzoek van de overige onderdelen van de middelen dringt zich niet langer op (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 augustus 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS